

[Alfred Jensen.]

slag til udskrivningslov, der vil komme til at foreligge efter anden behandling.

Thorkil Kristensen: Så vidt jeg kan se, har de betragtninger, jeg fremsatte ved første behandling af dette lovforslag, fundet støtte i udviklingen her i landet i de seneste uger, og de finder også støtte i Den økonomiske Årsoversigt, der nu er fremlagt. Man regner med en tilbagegang i valutastillingen i løbet af dette år. Man må regne med, at efterspørgslen på det hjemlige marked stadig vil være meget stor, i hvert fald i den nærmeste fremtid, og man må også regne med, at kapaciteten herhjemme på de forskellige områder nu er så stærkt udnyttet, at der kun er ringe muligheder for at tilfredsstille denne store efterspørgsel ved en forøget produktion herhjemme. Hvis man derfor i denne situation yderligere forøger den disponible købekraft, altså forøger efterspørgslen, navnlig til forbrug, så vil det dels belaste valutabalancen, dels øve pres opad på vort omkostningsniveau, begge dele til skade for vort erhvervsliv i den periode, vi nu kommer ind i, når vi skal gå ind i et større marked fra 1. juli i år. Jeg mener derfor stadig, at det ikke er øjeblikket til at fremsætte forbrugsforøgende forslag, og selv om det må erkendes, at regeringens forslag er betydelig mere forsigtigt en oppositionens, er der ingen af dem, der har støtte i den økonomiske situation.

Jeg vil derfor ved tredje behandling stemme imod det foreliggende lovforslag, men ud fra en helt anden begrundelse end den, som er fremført af de ærede ordførere for oppositionen i dag. Jeg kan stemme for det ændringsforslag, der er stillet i betænkningen, men derimod ikke for dem, der er stillet af det kommunistiske parti.

Sandau: Det progressive system, der hidtil har været gældende i loven om udskrivning af personlige skatter, var allerede fra starten erkendt som en uret og en urimelig byrde for sambeskattede ægtefæller. For at bøde på dette forhold blev der i udskrivningsloven for 1947-48 indsat den bestemmelse, at der for gifte, udearbejdende kvinder fradrages 2 000 kr. Både den daværende finansminister og de forskellige par-

tiers ordførere tilkendegav imidlertid, at der her var tale om en midlertidig ordning, og at der var et problem med de sambeskattede ægtepar, hvor hustruen var beskæftiget i mandens bedrift. Denne forskelsbehandling af sambeskattede ægtefæller, som altså stod klar for alle, allerede inden den endnu var en kendsgerning, har gennem årene været genstand for megen misfornøjelse i de mange mindre bedrifter, hvor husmoderens arbejdsindsats er af væsentlig betydning for en hæderlig eksistens. Det har ofte været drøftet, men er aldrig blevet ændret, fordi det nok er vanskeligere at lave reformer, når der ikke er et overskud af penge at gøre det for, og ikke mindst fordi det var vanskeligt at konstatere omfanget af en kvindes indsats i hjemmebedriften. Derfor vil en ordning, der ikke nødvendiggør det omtalte fradrag, være at foretrække, og jeg havde håbet, at det ville have været muligt allerede i år at mindske denne forskel. Jeg vil opfordre den højtærede finansminister til at søge at rette dette forhold, så der varigt skabes ensartede betingelser; det skal jo ikke være en ekstra byrde for mand og kone, at de er sammen om arbejdet i en hjemlig bedrift, hvad enten der så er tale om forretning, landbrug, håndværk eller andet.

Den omstændighed, at vi til trods for den midlertidige karakter, denne fradragsbestemmelse havde, endnu 14 år efter ikke har fået ophævet eller omlagt den, fortæller lidt om, hvor vanskeligt det er at få fjernet en bestemmelse, som én gang er indsat i en så væsentlig lov som udskrivningsloven. Uligheden mellem ude- og hjemmearbejdende kvinder er jo yderligere blevet skærpet i disse mange år på grund af den herskende mangel på arbejdskraft, der har tvunget mange kvinder til at yde mere i mandens bedrift end tidligere; det gælder både på land og i by. Jeg tror, vi er inde på noget af det rigtige, dersom proportionalbeskatningen kan føres tilstrækkelig højt op i skatteskalaen; det, at vi fjerner hustrufradraget, vil også kunne bidrage hertil. De udearbejdende kvinder skal naturligvis ikke stilles ringere, end de er i dag; det ville være tåbeligt, når vi har et erhvervsliv, der trænger hårdt til deres arbejdskraft. Dersom det imidlertid ikke viser sig muligt inden for den allernærmeste tid — og dermed mener